

Lidt om at være "ny" på skolen i anledning af Ebbes 25-års jubilæum

Da jeg efter orlov fik at vide, at jeg var blevet anbragt på Hyldagerskolen, var jeg dybt ulykkelig. Først og fremmest fordi jeg med 7 år på Sydskolen, syntes jeg havde aftjent min værnepligt syd for Roskildevejen, men også, fordi der gik de skrækkeligste historier om Bo. Yvonne fortalte mig godt nok, at han var god nok på bunden, og det viste sig - som så meget andet hun har sagt - at passe. Men den kunne af og til være svær at finde - bunden altså.

Bortset fra det kendte jeg egentlig ikke så meget til Hyldagerskolen, men allerede den første dag fik jeg alligevel øje på én, jeg engang i 70'erne (eller var det i beg.80'erne) havde lagt mærke til, fordi hun med særlig energi gik op i at dirigere os, nå vi i samlet trop tog toget til København og gik hen foran Chr. Borg og skanderede: "Ud med Schlüter - ind med en ko - den kan være li'så go'". På skolen lagde hun lige så meget entusiasme i arbejdet med børnene, og det lærte jeg snart at sætte pris på.

Ebbe havde jeg egentlig aldrig hørt om, men også han tog næsten pusten fra mig, da jeg første gang hørte ham komme med et pædagogisk oplæg. Den ene gode ide tog den anden, ideerne svang sig op over Hyldagerskolens buede tage til et ukendt sted, hvorfra nogle enkelte af dem tog turen tilbage, blomstrede og satte frø, som spirer rundt omkring. Den Hyldeånd, han så tit taler om, må bestemt sidde inde i ham. Den må have en eller anden metafysisk kraft, som sætter ham i stand til at blive ved med at kunne trøste og lytte til udslugte elever, kolleger, forældre, sælgere eller skolebetjente. Men alt det vidste jeg selvfølgelig ikke den første tid, hvor jeg slet ikke havde hørt om Hyldeånden.

Til skolens fysiske rammer knytter sig noget af det lidt, jeg havde hørt om på forhånd. Det allerførste indtryk var lærerværelset, som på en gang gav udtryk for lærernes forskellighed og periodevis foretrukne kreative udfoldelsesområder. På ruderne og ned fra lofterne hang stadig julepynt, og i et hjørne stod en sort kunstlæderbar smykket med en tom flaske af form som en Hudibraspige. Da vi den første skoledag havde overstået den traditionelle velkomst på lærerværelset, gik jeg over på lærerværelset i Vest. På det tidspunkt var jeg ikke klasselærer, så jeg havde god tid - og det fik jeg brug for - for overalt stod tallerkner, flasker, fade og rester fra sommerferiefrokosten 6-7 uger før. Det tog mig en lille uge at få vasket op og få skovlet det værste af vejen. De fleste lagde vist ikke mærke til, at der skete nogen forandring. Men på et tidspunkt, da Ib spurgte, hvem der havde ryddet op, hørte jeg Åse sige: "Det er vist hende den nye" (dengang var der ikke så mange nye).

Nu ville en mere pertentlig person måske være blevet hængende i den rolle, men det ligger li'som ikke til mig, så når jeg ser bunker af boldnet, reklamer, papirstabler og tomme flasker lægger jeg bare mit eget ragelse oveni.

Da Yvonne var ny, blev hun en kort tid grebet af en endnu mere omfattende forskønnelsesmani. Der blev hængt billeder op, hentet arkitekttegnede stole fra rådhusets lager og sat blomster i vand, ja sågar julepynten måtte vige til fordel for nye gardiner, baren forsvandt - guderne må vide hvorhen - og blev erstattet af ulastelige lyseblå polstrede stole og matchende borde. Nu vil jeg ikke påstå, at hun som de fleste af os andre er begyndt at acceptere den tvivlsomme Hyldageræstetik, som knytter sig til ødelagte tavler, knuste ruder, mælkekartoner på gulvet, og hvad jeg i øvrigt har nævnt,

men da de pæneste af billederne på lærerværelset blev stjålet, kom der i hvert fald ikke andre i stedet.

Børnene på stedet oplevede jeg egl. ikke så meget anderledes end andre børn, bortset fra, at det her var første gang, at jeg oplevede indvandrerbørn i større målestok. Og netop i begyndelsen var det en stor oplevelse - nærmest som at komme ud at rejse. En af de første tosprogede elever, jeg fik, var Jamil. At snakke med ham var som at blive sat 200 år tilbage til tiden. Dengang troede han fuldt og fast på, at der boede overnaturlige væsner i den landsby, han kom fra i Makedonien. Han havde ikke gået meget i skole - talsystemet var for ham det rene mysterium. Og da vi engang i timevis havde øvet de små tabeller op til 4, kiggede han med stor anerkendelse på mig og spurgte: "Hvordan har du egl. lært alt det?"

Jeg ved godt, at der var mange, der mente, at han var uinteresseret i alt - og sådan virkede han nok også i flok, når han med alle midler brugte sin energi på at skabe "respekt" om sin person, men når man var på tomandshånd med ham, var han ikke alene interesseret, men også ind imellem næsten filosofisk, f.eks. da han engang spurgte: "Bliver Gud gammel?"

Heldigvis fik jeg også hans lillesøster Ibadet. Hendes energi var på ingen måde mindre, og om det nu er fordi, hun er en pige, eller ej, så brugte hun den mere hensigtsmæssigt end sin storebror. Da hun startede i 7-årsalderen, kunne hun ikke et ord dansk, men alligevel havde hun et livsmod, de færreste kan leve op til. Og på en eller anden måde kunne hun lige fra begyndelsen skabe kontakter, lave aftaler og gennemleve konflikter lige så godt som alle kammeraterne. Og da hun i 2. eller 3. klasse - muslim, som hun jo var - stod og spillede julesalmer på blokfløjte sammen med alle de danske børn, var jeg simpelthen ved at tude af rørelse over så megen vellykket integration. Senere har jeg ved flere lejligheder næsten på samme måde som en mor følt mig stolt over hende, når hun med sejrssikkerhed og på upåklageligt dansk spillede hovedroller i skolekomedier.

Jeg kunne naturligvis blive ved endog meget længe endnu, og alligevel ville det hverken blive repræsentativt eller yde skolen helt retfærdighed, så derfor du må nøjes med det, der allerførst faldt mig ind.

Kirsten